

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Брой 1 левъ

Обявления се приематъ по споразумение

Излиза 2 пъти на месецъ

Годишенъ абонаментъ 20 лева

Брой 1 левъ

† Варненски и Преславски Симоонъ

„Не съ хлѣбъ само ще живѣе човѣкъ, а съ всѣко слово, което излиза отъ Божии уста“

Хората всѣкога се грижатъ за своята прехрана и издръжка. Но напъти наставатъ времена, презъ които тия грижи като че взиматъ връхъ на живота имъ, та за това тѣ за едно само мислятъ и се трудятъ какъ и отъ нѣде да придобиятъ по изобилни сръдства, потръбни за ядене и пиене. Това, което става въ живота на частни лица, се явява и въ живота на цѣли общества и народи.

Такива безпокойни и тревожни времена преживява днесъ, може да се каже, цѣлиятъ свѣтъ. И въ вестници, и въ журнали, и въ разговори, и въ сказки вредъ, нито се пише нито се говори за нѣщо друго толкова много, колкото за стопанство, за храна и за всички въпроси, свързани съ тѣхъ. И въ които страни и държави има по изобилни сръдства за прехрана, тѣ се смятатъ за най-честити и благополучни. Има даже страни, въ които човѣкъ е обрнатъ на сила, безъ неговата собствена воля, на производителенъ инструментъ—може да се каже на сжи добитѣкъ и за това за ония само негови нужди се полагатъ грижи, съ които той се приравнява на четвороного животно, а всички други негови потребности не само че се игнориратъ, но съ насилие и тероръ се осуетяватъ. Обаче човѣкъ не е добитѣкъ. Той е същество съ безсмъртна душа. Той има не само животински потребности, но и духовни нужди, които трѣбва да се удовлетворяватъ и наситятъ. Той е жадеиъ и алченъ за правда и истина, които, ако не се удовлетворятъ, той вѣхне и чезне. За това именно тамъ, дето е изоставено на страна удовлетворението на духовнитъ му нужди и се обръща внимание изключително на животинскитъ му нужди, тамъ тия последнитъ най-много оставатъ незадоволени и хората най-много тѣрпятъ лишения и страдания. Това нато да е Божие проклятие върху ония, които унижаватъ човѣка—най свършеното Божие творение

Човѣшкиятъ животъ има три страни: животинска, земна и духовна. Животински животъ живѣе оня, който само яде и пие, нато всѣко друго животно, което пѣззи по лицето на земята. Земенъ животъ водятъ ония, които непрекъснато се суятъ, както се суятъла Морта, когато Спасителътъ Исусъ Христосъ посетилъ нея, сестра ѝ Марія и брата имъ Лазаря. Само духовниятъ животъ

издига на високо човѣка, само той отговаря на величието на безсмъртното му съществуване. Само той има значение за небето. Нойто живѣе такъвъ животъ, бива облаванъ отъ спокойство, отъ миръ, отъ доверие, отъ любовъ. Такъвъ животъ е ималъ предвидъ Спасителътъ нашъ Господъ Исусъ Христосъ, когато, като отговарялъ на изкушителя—сатана, който го наралъ да обърне камънитъ въ хлѣбъ и утоли глада си, казалъ: „Не съ хлѣбъ само ще бѣде живъ човѣкъ, а съ всѣко слово, което излиза отъ устата Божии“.

Човѣкътъ има нужда отъ духовна храна, за да удовлетвори духовнитъ си нужди. Тазя храна може да даде само словото Божие. Тежко и горко на оня човѣкъ, на оная общество и народъ, които не чувствуватъ нуждата отъ духовна храна, на които сръдцата сж засѣхнали и не сж въ състояние да затупятъ отъ влиянието на Словото Божие. Между такива хора, общества и народи върхува безпощадни жестоки борби за хлѣбъ и блага, между тѣхъ царуватъ неутолими вражди и умрази и непрекъснати надпреварвания, кой кого да надхитри и измами.

Не знаемъ дали времената, които преживяваме днесъ въ нашето отечество не сж такива, щото да не грѣши човѣкъ, ако каже, че днесъ най-много трѣбва да се напаметува на всички божественитъ думи на Спасителя Христа—„Не съ хлѣбъ само ще живѣе човѣкъ, а съ всѣко слово, което излиза отъ устата Божии“.

Трѣбва да искаме хлѣбъ, за това повтаряме думитъ отъ предадената намъ Господня молитва „дай ни всѣкидневния нашъ хлѣбъ“. Обаче не трѣбва да правимъ хлѣба единиченъ предметъ на нашитъ грижи, на нашитъ мисли, на нашитъ копнежи. „Не бива да думаме непрестанно, какво да ядемъ, или какво да пиемъ или съ какво да се обличамъ“, но „първоиъ да търсимъ царството на Бога и неговата правда и всичко това ще ни се предаде“.

Това е училъ Спасителътъ нашъ Исусъ Христосъ. За съжаление този неговъ урокъ днесъ тѣзрде често се забравя. За това благоговѣйнитъ свещеници, служачи въ Варненската и Преславска епархия по дълъгъ и убеждение смѣтамъ, че ще пренесатъ полза на християнитъ си, ако тоя Христовъ урокъ напомняватъ на всички, не само съ своитъ поучения, държани въ

църква въ време на Богослужение, но и вънъ отъ нея, съ единъ печатанъ публиченъ органъ, за това се заловиха съ своитъ слаби сили и сръдства да издаватъ вестникъ „Християнска защита“, първиятъ брой отъ който излиза днесъ на блѣзъ свѣтъ.

Въ 2000 год.

Нѣкъде бѣхъ видѣлъ една изложена картина, която по своя сюжетъ ми направи силно впечатление. Представляваше Исуса, Който си бѣ забулилъ очитъ, а предъ Него надалече въ силуетъ едва се долавяха войни, свади, ожесточени люди, пламъци и пр. Картина на носеше надсловъ „Въ 2000 год.“. Авторътъ е искалъ да даде, макаръ и блѣда картина, за това що ожесточенитъ човѣшки сръца и богоборчески умове ще постигнатъ, вървейки и работейки по наклонноститъ и влеченията на своитъ страсти и амбиции. Исусъ плаче. Людитъ, за които прие да бѣде разпнатъ, не разбраха жертвата Му, нито станаха по-добри.

Но, каквато и да е била мисълта на вдъхновения художникъ, едно нѣщо не може се отрече: че църквата Христова и ние християнитъ се намираме днесъ предъ голѣми и сждбоносни изпитания.

Днесъ, хората сж застрашени наново да изгубятъ своята вътрешна и външна свобода — вътрешната си свобода, защото правото да се грѣши е издигнато до положението на догма; външната — защото икономическитъ и социални условия, сж до тая степенъ станали стеснителни, щото властта, която урежутира частния, индивидуалния и общественъ животъ се концентрира все въ по-малко и въ по-малко ржце, въ ржце на смѣлчаци, които по единъ особенъ начинъ отнематъ на човѣка не само свободата да работи, да отвори и развива своитъ умствени и физически сили, подпомогнати отъ едно правно и нравствено съзнание, но дори и свободата да мисли и вѣрва.

Нима не е симптоматично това що става въ великата руска земя, кждето цѣлия културенъ и християнски свѣтъ стои съ скръстени ржце и гледа безразлично организираната касапница отъ шепи смѣлчаци и безумни сатанисти, надъ вѣрующитъ въ Бога и ония, които не желаятъ да подредятъ частния си животъ тѣй както искатъ тѣ? Повтарятъ се кървавитъ и жестоки дни на гоненията отъ времето на Нерона, Диоклитиана и Калигула. Но тѣ бѣха до нѣкъде оправдани, защото защитяваха вѣрата и традициитъ на мнозинството; вѣра и традиции, въ които бѣха израстнали и възпитани и които неразривно бѣха свързани съ държавния животъ, вѣра и традиции, отъ които християнитъ съ своя животъ и проповѣди искаха да ги отклонятъ, призовавайки ги за новъ, по-свѣтълъ и смисленъ животъ.

Но, какво представляватъ днешнитъ болшевишки управници? Шепи смѣли хора (4 милиона комунисти и 2 мил. комсомолци) посредствомъ камата и револвера, господствуватъ надъ 150 мил. православни руси! Нима това не е единъ пър-

доксъ, който се нуждае отъ обяснения и освѣтления предъ нашето християнско съзнание, съ които крачимъ къмъ 2000 година?

Този въпросъ е билъ поставенъ и при нахлуването на турцитъ, тогава, па и днесъ, има богослови, които твърдятъ, че Исляма е билъ божие наказание за грѣховете ни.

За християнството се поставя въпроса: „да бѣде или да не бѣде“. Зная какво ще ми отговорятъ нѣкои... „нали Христосъ е казалъ, че вратата на ада не ще победятъ неговата църква?“ Да, така е казалъ Исусъ, само че съ тия думи Той е е правилъ алюзия на Петровата изповѣдь, който високо и решително бѣ заявилъ: „Ти си Христосъ, синъ на Бога живаго“. (Мат. 16:15—18).

Въпроса, който се поставя и който разрешава тази мисълъ, сега е: има ли я тази вѣра въ всички ни, въ милионитъ християни, които образуваме Христовата църква? Вѣрата въ Неговото спасително дѣло, която може и планини да премѣстятъ, звѣрове да укротятъ, мечи и отравения крушумъ на тиранина да спре? Този е въпроса на новото време. Можемъ ли да отговоримъ така както Петъръ е отговорилъ, победата е наша. Ето защо, време е вече, църквата да пристѣпи къмъ ревизия, къмъ прегледъ, и проверка на всички съвести. Подобно на Христа, когато е билъ изъ предѣлитъ на Филиповата Кесария, тя трѣбва да запита всѣкой християнинъ, начевайки отъ последния, който пѣшка подъ неволитъ на деня, лишенъ отъ прикосновението съ културата и цивилизацията на времето си, и достигайки до управницитъ народни, отъ които правилно разбиране на живота зависи сждбата на милиони души — всички да запита: — какво мислите за Христа? Е ли Той Синъ на живия Богъ? Ако отговарятъ смѣло и решително, така както е отговорилъ Петъръ, тогава осигурена е сждбата на църквата, осигурено е и нашето земно спокойствие, единичния залогъ за правилното развитие на частния и общественъ животъ у насъ и по цѣлъ свѣтъ. Ако, обаче, се поколебаятъ, начевайки да умуватъ и философски да отговарятъ, тогава зара е хвърленъ, и тогава образа отъ картината за която поменахъ отначало, наново изпѣква предъ насъ и не е друго, освенъ израза на една истина, която притиска сръцата на всички ни.

Тежка и пълна съ отговорностъ е нашата — на свещеницитъ — длъжностъ и предъ Бога и предъ историята! Или ще слѣземъ въ дълбочината на тия съвести, за да ги събудимъ и просвѣтимъ, или ще се сгромаюясме заедно съ тѣхъ. Това е нашия дълъгъ въ този моментъ. Той може да бѣде тежъкъ само за духовнитъ инвалиди и наемницитъ, които сж се приютили въ църквата, но за истинския пастиръ, който живѣе съ радоститъ и неволитъ на своя народъ, който съ гордостъ носи свещеническата дреха, това е неговъ дълъгъ и единичното му вѣруо, което може да осмисли неговото съществуване.

Да подкрепимъ борбата!

Прот. П. Икономовъ

Сектитѣ

Тѣ се явяватъ едно обичайно явление въ времена на вътрешна несговорчивостъ и борби. Имало ги е въ древността, има ги и сега. Въ древността преобладаватъ ереситъ и разколитъ, а въ среднитъ вѣкове и до сега — сектитѣ. Но като се казва, че тѣ сж обичайно явление, не ще рече, че трѣбва да съществува и за напредъ, че нѣкаква необходимостъ ги изисква. Не. Достатъченъ е единъ вънрешностенъ взоръ върху историческитъ събития въ България — църковни и граждански, отъ края на второто българско царство, да се увѣримъ въ разрушителното и крайно пакостното значение на сектитѣ.

Четиринадесетиятъ вѣкъ за нашето отечество се характеризира, като вѣкъ на разложение, на разпадане. Картина отъ това време е

печална, но и твърде поучителна. Историкът, действително е констатира, че в живота, в поведението и дълга на хората ставало нещо нередно, нещо което не предричало добри бжднини. Перото на отечествения историк се е спрело и е излѣло доста мастило за религиозните секти по това време, които не захснѣха да разбият духовното единство у народа, да сломят духовната му мощь и да го направят негоденъ за независимъ политически животъ. Религиозните секти разколебаха религиозното и национално чувство у народа. Подкопаха и разрушиха единството ни, както въ църквата ни; тъй и въ народа ни. И характерно бѣше, че липсата на единство и съгласие, бѣше липса и на родолюбие. Тѣй ослабна нашето второ царство. То първоначално стана плячка на религиозни пропаганда и борба за надмощие средъ боляритѣ, а следъ туй вече въ 1393 г. и на тежко петвѣковно агарянско иго.

При такава гнила духовна почва, при такава разложение, като гжби следъ дѣждъ се навдиха и богомилитѣ и адамитѣ и еврействующитѣ, които и на дължъ и на ширъ кръстосваха царството. Въ пиесата „Къмъ пропасть“, царъ Иванъ Александъръ, съзнавайки пакостното дѣло на сектитѣ, вика: Еретици, богомили, адамити! Отъ тѣхъ гъмжи царството. Що да сторя? Боляринътъ Раскинъ го съветва: „казвамъ ти господарю, очисти отъ плѣвели Господния виноградъ. Тия червеи подриватъ вѣрата, прождатъ царството“.

Но царя отговаря: „Моитѣ славни предшественици оставиха злото да порастне, да заглѣхне нивата отъ бурени. Сега азъ трѣбва да ги чистя? Да подигамъ гонение, да си създавамъ неприятности!? Не, това не искамъ. Но, тия грѣхи на страна. Викайте играчитѣ ...“.

Но днешния лѣтописецъ и историкъ какво ли ще завещае на грядущето поколение? Дали за по-радостни нѣща ще му разправя той?!

Днесъ нѣма и следа отъ миналитѣ секти. Но днесъ има други много повече. Първитѣ се разбиха, но донесоха много злини. И сегашнитѣ ще се разпрѣснатъ подъ свѣтлината на православието, но и тѣ, виждаме, какъ носятъ нови злини, нови изпитания и за държава и за църва.

И сега страната ни се кръстосва отъ северъ къмъ югъ и отъ изтокъ къмъ западъ отъ адвентисти, баптисти, петдесятници, дѣновисти, толстоиститѣ и още много „исти“, които, наредъ съ религиозното безразличие и платеното отъ Москва богоборство, играятъ свободно Юдиното

си хоро и ставатъ гробари и на църква и на отечество.

Като имаме предъ видъ това знание на сектитѣ за родъ и църква, върховенъ дългъ се налага не само на свещеницитѣ, но и на мирянитѣ, да не оставатъ безразлични въ борбата на църквата съ сектитѣ, а всички, съ общи усилия, да прогонятъ сектантитѣ изъ нашата страна и да ударятъ тѣхния опитъ да ни късатъ отъ църквата и отечеството и отъ православната вѣра, която ни е крѣпила презъ тежкото 5 вѣковно робство и която пакъ ни пази да останемъ невредими отъ усилията на робството, което ни готвятъ чужденцитѣ. Защото близката история, ни сочи, че когато гражданитѣ на държавата сж били неразривно свързани съ православната ни вѣра, само тогава борбата на този народъ е излизала славна и кристално чиста.

И сега борбата на народа ни за по-добри дни ще се увѣчае съ пълна победа, ако се проникнемъ отъ провѣрената вече истина, че „Богъ и България“ (или по-добре „Православие и България“) сж единство въ двойна плътъ и напрегнемъ взаимно сили да прогонимъ сектантитѣ отъ иначе хубавата ни родина.

Свещ. Хр. п. М.

Свещен. Ст. п. Юрдановъ

Наградитѣ въ нашитѣ училища

Наградитѣ, що се даватъ въ нашитѣ училища на най-добритѣ по успѣхъ и поведение ученици, сж въведени въ употреба като педагогично срѣдство за насърчение, поощрение и съревнование. Има педагози, които отричатъ ползата отъ тия награди за възпитанието на ученицитѣ. Днешната образователна и възпитателна система въ нашитѣ училища, обаче, признава ползата отъ наградитѣ и ги употребява като възпитателно средство. Ние по начало сме за наградитѣ. Какви трѣбва да бждатъ, обаче, тия награди и колко справедливо и внимателно трѣбва да се раздаватъ тѣ, за да не се получатъ обратни резултати, е единъ въпросъ, по който ние не сме напълно съгласни съ съществуващата практика. Министерството на просвѣтата и учителскитѣ съвети отъ десетки години раздаватъ на отличилитѣ се по успѣхъ и поведение ученици отбрани книги за прочитъ. Когато подборътъ на тия книги е сполучливъ, ние сме на същото мнение по въпроса за наградитѣ, което ги е въвело въ нашата училищна практика като възпитателно средство. Не ще и дума, че въ случая подразбираме и строга спра-

ведливостъ, съ която трѣбва да се раздаватъ тия награди.

Обаче, когато прегледаме какви книги се подбиратъ и раздаватъ за награда на отлични ученици, ще установимъ, че съ тѣхъ не винаги се постига целта на наградата като възпитателно средство. Не само не се постига тая целъ, — това би било най-малкото зло, — но се убива у наградения ученикъ и покрай него у всички негови другари, които биха прочели книгата — награда, авторитета на училището, вѣрата въ смисъла и ползата отъ преподаванитѣ въ училището науки, охотата да изучаватъ усърдно тия науки и изобщо желанието да се достигне отъ ученика крайната целъ на обучението. А най-големото зло, що носятъ лошитѣ книги — награди, е това, че убиватъ у младежа ученикъ неустановенитѣ още и незагледени у него понятия за общественъ и половъ моралъ. И вмѣсто да се изпишатъ вежди, изваждатъ се очи. Сами предлагаме на младежитѣ порнографна и развращаваща въ всѣко отношение литература, „отбрана“ измежду най-хубавата, подаряваме я на най-способнитѣ и благонадежни ученици, тровимъ душицитѣ имъ, развращаваме ума имъ, убиваме човѣщината въ сърдцата имъ, правимъ тия даровити младежи скотове и следъ всичко това преследваме злото съ полицейски мѣрки и се чудимъ отъ де иде това зло, кой го насажда между младежта. Агенитѣ на безбожието, на нравствената поквара, на анархизма не биха постигнали голѣми успѣхи, ако ние сами не ги подпомагаме съ лошата книга, що натрапваме като награда въ ржцетѣ на ученицитѣ.

Читателю, ще кажете, може би, че сте съгласни съ насъ, ако всичко гореказано не е голословие.

Ето ви доказателства.

На 12 юлий 1931 год. родителско учителскиятъ комитетъ и учителскиятъ съветъ при Варненската мжжка гимназия сж дали като награда за отличенъ успѣхъ на, известенъ брой ученици отъ сжщата гимназия книгата „Разкази томъ II“ отъ Г. П. Стаматовъ, — София 1930 г.

Тая книга е едно спретнато томче, добре подвързано, съдържашо 20 разкази, изложени въ 209 страници. Ако имате синъ и бихте видѣли въ ржцетѣ му тая книга, дадена му като награда отъ родители и учители за отличенъ успѣхъ, бихте почувствували морално удовлетворение за грижитѣ, що полагате за отхраната, възпитанието и обучението на сина си. Но, ако сте здравомислящъ човѣкъ и ако полюбопитствувате да видите съдържанието на тая „награда“, коситѣ Ви биха настрѣхнали, бихте се ужасили и не бихте никога пожелали синътъ Ви

да получава такива награди. Ето защо.

Първиятъ разказъ отъ двадесетъ, напечатана въ II томъ на Г. П. Стаматовъ, разправя, че Ева добилъ първата си рожба отъ Сатаната (лукавия, нечистия). Когато Саваотъ изобличилъ Ева за грѣхопадението, и й казалъ, че то я погубило, Ева възразява: „О не, Всѣблагитъ! Защо, що преживѣхъ (въ прегръдкитѣ на Нечистия) бихъ отстѣпила два рая“.

— Мълчи! Сатаната говори съ твоитѣ уста. По-жалка си отъ наймъничка тваръ, пълзеща въ тревата.

— Ти ме създаде!

„Що за създание създадохъ — азъ Премждъръ! ...“

Съ тоя разказъ се проповѣда безбожие, нравствена разюзданостъ, отрича се всѣкакъвъ нравственъ законъ и се проповѣда скотщина. Защото да изкарвашъ Премждри Творецъ виновенъ за грѣхопадението на Ева, — защото Той я билъ създалъ такава, сир, способна да грѣши, — това е равносилно да отричашъ Премждростта на Бога. Да казвашъ, че азъ постѣпихъ така, — както казва Ева, — защото Ти си ме създалъ такава — способна да грѣша, — това значи, че азъ нѣмамъ свободна воля да правя изборъ между грѣха и доброто, азъ не съмъ отговорна за дѣлата си: Ти си ме създалъ такава каквато съмъ. Да казвашъ, че естествено, хубаво е да грѣшишъ, защото за чувствената наслада, която трае само единъ мигъ, бихъ отстѣпилъ два рая, това ще рече да проповѣдавашъ скотщина, да поставяшъ като ржководно начало за постѣпкитѣ на човѣка не разума, не съвестта, не нравствения законъ, не волята Божия, а чувствеността, животинското у човѣка. „Постѣпвамъ така, грѣша, предавамъ се на животинскитѣ си страсти, и се ржководя само отъ тѣхъ, защото грѣхътъ е сладкъ и само за него заслужава да се живѣе, а не и за „нѣкакъвъ“ си рай, за „нѣкакво“ си нравствено свършенство“, — това значи да отричашъ всѣка нравственостъ, да отхвърляшъ всѣки законъ и редъ, да проповѣдавашъ анархизмъ.

Този разказъ, озаглавенъ „Първия бракъ“, е основата върху която Стаматовъ гради мирогледа, „нравствеността“, характеритѣ, дѣлата, постѣпкитѣ на всички лица, обрисувани въ останалитѣ 19 разкази отъ II-я му томъ.

Всѣкой човѣкъ съ здравъ разумъ, като има предъ видъ горното, може безпогрѣшно да каже какво би било поведението на героитѣ на Стаматовъ, безъ да чете останалитѣ му разкази. Ученицитѣ не искатъ да си учатъ уроцитѣ, защото това не имъ доставя удоволствие. Учениката щ

Н. В. Гоголь

Размишления за Божествената литургия*)

Предговоръ

Целта на тази книга е да покаже, на младежта и на малко запознатитѣ съ нейното значение хора, въ каква пълнота и вътрешна дълбока връзка се извършва нашата литургия. Отъ многого объяснения, направени отъ Отцитѣ и Учителитѣ, тукъ сж избрани само ония, които сж достѣпни за всички по своята простота, които служатъ преди всичко да се разбере необходимия и правилень изходъ на едно дѣйствието отъ друго. Намѣрението на издателя на тая книга е това, да се затвърди въ главата на читателя редътъ на всичко. Той е увѣренъ, че на всѣкиго, който следи съ внимание литургията, като повтаря всѣка дума, нейното дълбоко вътрешно значение ще се разкрива само отъ себе си.

*) Даваме мѣсто на тоя преводъ като размишления, полезни за нашитѣ християни, за да иматъ понятие и разбиране за св. литургия. Тоя преводъ нѣма за целъ да бжде ржководство за точния редъ, по който се извършва у насъ богослужението.

Уводъ

Божествената литургия е вѣчно повторение на великия подвигъ на любовта, извършенъ заради насъ. Скрѣбящо, поради своитѣ неуредици, човѣчеството отъ всѣкжде, отъ всички краища на свѣта, викало къмъ своя Творецъ — и пребиваващитѣ въ тъмнината на езичеството и лишениитѣ отъ богопознанието — като е чувствувало, че редътъ и хармонията могатъ да бждатъ възстановени въ свѣта само отъ Оно-го, Който е заповѣдалъ на създаниитѣ отъ Него свѣтове (небеснитѣ системи) да се движатъ въ строенъ редъ. Отъ всѣкжде тжгуващата тваръ викала своя Творецъ. Всичко отправляло вопли къмъ Виновника на своето битие, и тия вопли най-силю се чували отъ устата на избранитѣ и пророцитѣ. Предчувствували и знаели, че Създателътъ ще се яви Самъ лично на хората, — ще се яви въ образа на онова свое създание, което е било създадено по Неговъ образъ и подобие. Вплотение на Бога въ човѣшки образъ и явяването Му на земята сж сж представяли всички споредъ това, до колко сж се очиставали понятията имъ за божеството. Но никжде тѣ ясно не се е говорило за това както у пророцитѣ на богоизбрания народъ. И самото Негово чисто въплотение отъ чиста Дѣвица било пред-

чувствувано дори и отъ езичницитѣ; но никжде въ такова осезателно видна яснота, както у пророцитѣ.

Воплитѣ били чути. Явилъ се въ свѣта Оня, чрезъ Когото свѣтътъ стана. Средъ насъ се явилъ въ образъ на човѣкъ, както предчувствували, както предсещали хората и въ дълбоката тъмнина на езичеството, но само не въ такъвъ, въ какъвто сж си Го представяли неочистенитѣ понятия — не въ гордъ блясъкъ и величие, не като наказващъ престѣпленията, не като сждия, идващъ да изтрѣби едни и да награди други. Не! почувствувала се кротката цѣлувка на брата. Неговото появяване се извършило по начинъ, свойственъ само одному Богу, както сж го предизобразили божествено пророцитѣ, получили заповѣдъ отъ Бога ...

Проскомидия

Свещеникътъ, комуто предстои да извърши литургия, е длъженъ още отъ вечеръ да бжде въздържанъ тѣломъ и духомъ, трѣбва да бжде примиренъ съ всички, трѣбва да се пази да изпитва нѣкакво неудоволствие противъ когото и да било. А когато настане време, той отива въ черква. Заедно съ диакона, тѣ двама се покланятъ предъ царскитѣ врати, цѣлуватъ иконата на Спасителя, цѣлуватъ иконата на Св. Богоро-

дица, покланятъ се на образитѣ на всички святии, покланятъ се на всички присѣтствуващи на дѣсно и на лѣво, като съ тоя поклонъ искатъ прошка отъ всички, и влизатъ въ олтаря, като произнасятъ тихо псаломъ: „Ще влѣза въ Твоя домъ, ще се поклоня на Твоя храмъ въ страхъ предъ Тебе“. И, като пристѣпятъ къмъ престола, (съ лице на изтокъ), покланятъ се три пжти до земята и цѣлуватъ на престолното евангелие, като Самаго Господа, сѣдящъ на престола; цѣлуватъ следъ това и самия престолъ и пристѣпватъ да се облекатъ въ свещенни одежди, за да се отдѣлятъ не само отъ другитѣ хора, — и отъ сами себе си, за да не напомнятъ на другитѣ въ себе си нищо прилично на човѣкъ, който се занимава съ ежедневни житейски работи, И като казватъ тихо: „Боже! очисти мене грѣшния и ме помилвай!“ свещеникътъ (и дяконътъ) взематъ въ ржце одеждитѣ. Най-напредъ се облича дяконътъ, като вземе благословение отъ свещеника, облича стихаръ, подризникъ съ бляскавъ цѣвътъ, който означава свѣтоносната ангелска дреха и напомня непорочната чистота на сърдцето, която трѣбва да бжде неразлична отъ сана на свещенството, при което при обличането му произнася: „Ще се възрадва душата ми за Господа, защото ме облекче

гледа да бѣга отъ уроци, за да се среща съ любовника си, до като избѣга най-после и отъ училището и отъ дома на родителитѣ си и заживѣе открито съ любовника си. Писателътъ, художникътъ ще живѣятъ както и съ която завърнатъ, а тѣхнитѣ незаконни жени, „другарки“ ще грѣшатъ въ прегрѣднитѣ на първия срещнатъ „по-силенъ“ мъжъ и следъ това не ще знаятъ отъ кой мъжъ е рожбата имъ. Сжъщо както Ева — съжителствува съ Адама и ражда отъ Сатана. Така постѣпватъ всички герои на Стаматовъ. Пълна скотщина въ отношенията между мъжа и жената; кражби, лъжи, злоупотрѣблениа, никакъвъ общественъ мораль.

(Следва).

Бриянъ и църквата

Много християни у насъ и въ самата Франция останаха изненадани, като четоха изъ вестницитѣ, че бившия министъръ-председателъ Бриянъ, известенъ въ цѣль свѣтъ като голѣмъ държавникъ, е билъ погребенъ съ всички църковни почести.

Много писма и протести имало отправени до в. „La Croix“ и „Observatore Romano“ — официалния органъ на Ватикана.

Тѣ отговориха:

Самъ Бриянъ, когато е билъ живъ и ръководилъ сѣдбинитѣ на Франция, е изявилъ нѣколко пѣти своето желание да бѣде опѣгъ и погребенъ съ всички църковни почести.

Парижкия Архиепископъ Verdier, бившъ 40 год. проф. по морала, следователно, вещь и познавачъ на тия въпроси, е направилъ изявление предъ печата, какво, че нѣмало причини църквата да го лиши отъ църковно опѣло, тъй като той не е билъ отпадналъ отъ вѣрата, нито е билъ масонъ, нито пъкъ е имало нѣкакво сѣдебно решение той да бѣде изключенъ отъ християнското общество.

Билъ е грѣшникъ и като човѣкъ и като общественикъ, каквито сме почти всички християни.

Всички французи помнятъ каква роля игра той преди 30 год., когато църквата е била отдѣлена отъ държавата и ограбени всичкитѣ й имоти. Всички знаемъ ролята, която Бриянъ игра тогава. Да, но той не остана до край съ тия си убеждения. Той корегиралъ своята антицърковна политика, нѣщо, което особено пролича следъ войната.

В. „La Croix“ цитира сума факти, отъ които проличаватъ неговитѣ усилия и неговия успѣхъ да помири Франция съ св. Престолъ, т. е. Папата.

Сжщиятъ вестникъ подчертава неговата искреностъ въ борбата му съ

сектитѣ и живото му желание да види духовнитѣ сили господствуващи надъ Франция.

В. „Observatore Romano“ пише между другото: Едно нѣщо е сигурно, че въ последнитѣ години на живота си Бриянъ разбралъ силата и красотата на религиознитѣ идеи, както и високата и спасителна мисия на църквата.

Нека се помни, че това става въ „безбожническа“ Франция; а нашитѣ масони се гордѣха и ни проглушиха, че Бриянъ е билъ масонъ и антиклерикалъ.

* * *

Преди десетина дена Варна бѣ посетена отъ единъ голѣмъ воененъ френски параходъ. Много български граждани го посетиха, за да видятъ устройството му и последната дума на техниката въ военно-морското дѣло. Не малка е била изненадата имъ когато видѣли, че въ военния параходъ — крайцеръ имало църква и свещеникъ. Нѣкои останали дори поразени, когато чули отъ устата на командиря и свещеника, че почти всички войници редовно и ежедневно посещавали богослужението.

Това, въ „безбожническа“ Франция и съ елита на френската интелигенция, тъй зле представена и атестирана у насъ, отъ зложелателитѣ на българското племе: комунисти — безбожници, ратаи и функционери на чужди каузи. Продажни души. Българино, презирай ги. Обичай църквата и родината си! Бжди винаги готовъ да имъ служишъ и за тѣхъ да се жертвашъ.

Прот. П. Икономовъ

За нѣкои форми въ църковния ни езикъ

Свещеници отъ черквата „Св. Петка“ въ Варна питатъ, какъ е по-правилно да се каже: *сопрузъ* или *сопругъ*, дума, която се среща въ църковната служба при споменуването на Н. В. Царица Йоана. Разбира се, правилната форма за дат. и мѣст. пад. ед. ч. отъ *сопруга* е *сопрузъ*, както отъ *рука* е *руцъ*, отъ *нога* — *нозъ* и т. н. Формата „*сопругъ*“, „о сопругъ“, която е била препоръчана или наложена съ окръжна наредба отъ Св. Синодъ, е очевидно руска. Свещеницитѣ отъ „Св. Петка“ сж напълно прави, като казватъ: „това е въ окончанието ние го смѣтаме русизъмъ“.

Ала и отъ сжщественното *сопругъ* формата за мѣст. пад. ед. ч. е пакъ *сопрузъ*, както и отъ вратъ въ м.п. формата ще бѣде *вразъ*. Може да се предполага, че това тъкмо *събпадение* на формата за мъжки и женски

родъ е смушавало съставителитѣ на синодалната наредба, и тѣ намѣрили изходъ изъ това положение, като решили да потърсятъ формата за мѣст. п. ед. ч. на имената отъ женски родъ, на пукъ на всѣка старобългарска и църковно-славянска граматика.

Въ случая, значи, иматъ право свещеницитѣ отъ „Св. Петка“ кога употребятъ за дат. п. ед. ч. форма *сопрузъ* и за мѣст. п. ед. ч. о *сопрузъ*. Особено неумѣстно е да се натрапва порусената форма „сопругъ“ въ дат. п. ед. ч., щомъ правилната форма за дат. пад. ед. ч. женски родъ *сопрузъ* хубаво се различава отъ формата за дат. пад. ед. ч. мъжки родъ — *сопругу*.

Нѣкой би могълъ да поиска примирение на дветѣ страни, като всѣка отъ странитѣ направи отстъпки и именно съставителитѣ на синодалната наредба да признаятъ за правилна формата *сопрузъ* въ дат. п. ед. ч., гдето не съвпада съ формата за м. п., а пъкъ свещеницитѣ отъ „Св. Петка“, откакъ добиятъ удовлетворение съ признанието на формата *сопрузъ* въ дат. п. ед. ч. ж. р., показатъ послушание, като отстъпятъ отъ „граматиката“ и се съгласятъ да изговарятъ порусената форма „о сопругъ“ само за мѣст. п. ед. ч. ж. р., а то единичко по причина на това, че формата *сопрузъ* за мѣст. п. ж. родъ съвпада съ *сопрузъ* и за мѣст. п. мъж. родъ. Обаче по тоя начинъ би се получила шарения и непоследователност. За добра честь, богатиятъ старобългарски езикъ ни дава прекрасна възможностъ да избѣгнемъ езиковитѣ събпазни въ тоя случай. За „сѣпруга“ се употребява въ нѣкои паметници по-често форма *сопругница* (стб. сѣпругъница) вмѣсто сопруга (стб. сѣпруга), а *сопругникъ* вм. сопругъ не сжществува, поне въ голѣмия Миклошиговъ Lexicon palaeosloveniko—graeco—latinum. И ето, приемайки дума *сопругница* (дат. п. сопругници, мѣст. п. о сопругници) ние ще избѣгнемъ бърканицата съ форми *сопрузъ* и „о сопругъ“.

Сжщитѣ свещеници питатъ: „Кое е правилно: „*Богочестивой и Христоролюбивой царицѣ*... или *Богочестивѣй и Христоролюбивѣй царицѣ*...“ По старобългарски и църковно-славянски окончанието е — *ѣй*; значи, форми съ окончателно — ой сж русизми! Русизъмъ е и формата „царицѣ“: правилно по старобългарски и църк.-славянски е царици (мека основа), както *на землѣ*, а не по руски „на землѣ“. Правилно по старобългарски трѣбва да се изговаря: *Богочестивѣй и Христоролюбивѣй царици Иоанѣ*“. По тоя поводъ бива да се забележи, че не би било никакво престъпление, ако се направи опитъ да се приближи изговора на сегашния

руско-църковно-славянски езикъ къмъ старобългарския; поне въ нѣкои точки.

Ст. Мл.

(Ропна речъ, год. V. май, книга 5. 1932 г.)

Законъ за защита на религията.

Мнозина мислятъ политиката и прикритостта, липсата на каквато и да е скрупулъ, както и отричането на християнството, въ висша смисълъ на думата сж добри сестри.

Като идеологъ, за липса на каквото и да е мораль въ политиката ни се сочи Machiavelli, а като нейнъ представителъ и типиченъ изразителъ Talleyrand, този на когото се предписва диктона и най-отвратителния цинизъмъ: „Езика е даденъ на човѣка да крие мислитѣ си и мръсотитѣ на собствения си животъ“.

Това твърде не ласкаво схващане за политиката и политиканитѣ, или ако щете, за дипломатитѣ и дипломатията, е опровергано по единъ блѣскавъ начинъ отъ довчераш. канцлеръ на Германия Д-ръ Брюнингъ. Работливъ, откровенъ и винаги мълчаливъ, той се бѣ наложилъ на всички свои съперници дори и на г. г. Лаваль и Бриянъ, както и на всички държавни мъже — съ своя характеръ и своитѣ християнски разбирания и мораль. За него се разказва, че е раздавалъ дрехитѣ и раздѣлялъ заплатата си съ беднитѣ и безработнитѣ, и ако въ края на месеца нѣкакъ артисвало нѣщо отъ заплатата му, връщалъ я на държавното сѣкровище. Така е билъ възпитанъ отъ родителитѣ си и отъ учителя по законъ божи — този му е билъ отговоръ — когато го запитвали защо така постѣпва.

Когато напусналъ властта завърналъ се при своитѣ съ единъ джаманданъ и само съ единъ костюмъ дрехи. Християнството е животъ, не утопия и отвлечена теория достъпна само за ученигъ хора. За да го обикнемъ, трѣбва да го приложимъ въ живота си, безъ да умуваме и по своему да го тълкуваме. По дѣлата ще Ви познаватъ, че сте Мои ученици — е казалъ Исусъ Христосъ. Брюнингъ създаде законъ за защита на Християнството въ Германия.

Кога ще даде Богъ да видимъ и ние въ нашата измѣнена българска земя — държавни мъже като Брюнингъ, съ неговитѣ разбирания да служатъ на родината, и църквата?

Печ. „Вѣстникъ“ на Ив. Проиковъ ул. „Цариградска“ № 17.

въ ризата на спасението и ме облече съ одеждата на веселието; възложи ми вѣнецъ, като на женихъ и ме украси съ красота като невѣста.“ — Следъ това взема и цѣлува *ораръ*, тѣсна дълга лента, принадлежност на диаконското звание, съ който ораръ той дава знакъ за започване на всѣко църковно дѣйствиe, като приканва народа къмъ молитва — пѣвцитѣ — къмъ пѣние, свещеника къмъ свещенодѣйствиe, себе си — къмъ ангелска бързина и готовностъ за служение. Защото званието на диакона е като званието на ангелитѣ на небето, и съ самата тая праметната на рамото му тънка лента (ораръ), развяваща се като подобие на въздушно крило, и съ пѣргавото си движение изъ черквата той изобразява, по думитѣ на Златоуста, ангелско летене. Като цѣлуе тая лента (ораря), той я премѣта на лѣвото си рамо. Следъ това той облича наржжавници, които се стѣгатъ при китката на ржката, за да й придаде по голѣма свобода и ловкостъ въ извършването на предстоящитѣ свѣщенодѣствия. Като ги поставя на ржцетѣ си, мисли за Божията сила, която всичко твори и сѣдѣйствува навсѣкжде, и като надѣва дѣсната наржжавница, той произнася: „Твоята дѣсница, Господи, се прослави въ сила; Твоята дѣсна ржка, Господи, съкруши враговетѣ ти и съ множество на Своята

слава Ти си изтрѣбилъ противницитѣ си“. Като надѣва лѣвата наржжавница, мисли за себе си, като творение на Божитѣ ржце и моли Него, Който го е сътворилъ, да го ръководи съ върховното Си, Небесно, ръководство, като произнася: „Твойгъ ржце ме сътвори и създадохъ. Бразуми ме и ще ме науча на Твойгъ заповѣди“.

Свещеникътъ се облича по тоя сжщъ начинъ. Най-напредъ благославя и облича стихаръ, произнасяйки сжщитѣ думи, които казва и диаконътъ. Но следъ стихаря надѣва не простъ ораръ на едното рамо, но на дветѣ рамена, който, като покрива дветѣ рамена и обгръща шията, съ двата си края се съединява на гърдитѣ му и се спуща въ съединенъ видъ до самия край на одеждата му, като съ това означава съединение неговата длъжностъ на две длъжности — свещеническата и диаконската. И той не се нарича вече ораръ, но епитрахиль, и съ надѣването си означава изливането на небесна благодать върху свещеницитѣ, поради което това надѣване се придружава съ величественитѣ думи на Писанието: „Благословенъ е Богъ, Който излива Своята благодать върху свещеницитѣ си, като миро на главата, което тече по брадата, брадата Авронова, което се спуща върху политѣ на одѣждитѣ му“. Следъ това надѣва наржжавници на

дветѣ си ржце, произнасяйки сжщитѣ думи, като диакона, и се опасва съ поясъ надъ стихаря и епитрахилъ, за да бѣде прибрана одеждата му и за да изрази съ това препасване своята готовностъ, защото човѣкъ се опасва, когато се готви за пѣтъ, когато пристѣпва къмъ работа и подвигъ: опасва се и свещеника, като се готви за пѣтъ къмъ небесното служение, и гледа на своя поясъ, като на крепостъ на Божията сила, която го укрепява, поради което и произнася думитѣ: „Благословенъ е Богъ, Който ме препасва съ сила и е направилъ пѣтъ ми непороченъ, краката, ми бързи като на еленъ и ме поставя на височини“, сиречь, въ дома Господенъ. Ако при това той е отличенъ съ свещеническо отличие, прикача на дѣсното си бедро четиригълненъ набедреникъ, който означава духовенъ мечъ, всепобѣдната сила „на Словото Божие, въ знакъ на вѣчната борба, която предстои на човѣка въ свѣта, — оная побѣда надъ смъртта, която е одържалъ предъ очитѣ на цѣлия свѣтъ Христосъ, да се бори бодро безсмъртнигъ човѣшки духъ противъ своето тление. Затова и този набедреникъ има видъ на силно военно оръжие. Той се прикача на пояса при кръста, дето е силата на човѣка, и затова се придружава съ обрѣщения къмъ Самого Господа: „Препаша твоя мечъ на бодрото

Си, Силне, съ славата Си и съ великолепието Си, и обтягай, и успѣвай, и царувай за истината, и кротостта, и правдата, и Твоята дѣсница ще Ти покаже чудни нѣща, постоянно, сега, всѣкога и въ вѣки вѣковъ. Аминъ“. Най-после свещеникътъ облича фелонъ, горната одежда, която покрива всичко, която означава върховната всепокриваща правда Божия, която произнася тия думи: „Твоитѣ свещеници, Господи, ще се облекатъ съ правда и Твоитѣ праведници ще се зарадватъ съ радость...“ И облеченъ по такъвъ начинъ въ Божии орджия, свещеникътъ застава вече другъ човѣкъ: какъвто и да е той самъ отъ себе си, колкото и малко да би билъ достоенъ за своето звание, но всички присѣжствуващи въ храма гледатъ на него като на Божие орджие, чрезъ което действа Духъ Святый. Както свещеника, така и диакона омиватъ ржцетѣ си, като четатъ псаломъ: „Ще умия въ невинность ржцетѣ си и ще обиколъ жертвеника Ти, Господи, за да чуя гласа на Твоята хвала и пр...“ Правятъ по три поклони съ думитѣ: „Боже, очисти мене, грѣшния, и ме помилвай“, заставатъ омити, блѣскави, като своитѣ сияйни одежди, съ нищо ненапомнящи отъ себе си другитѣ хора, но приличащи по-скоро на сияйни видѣния, отколкото хора. (Следва).

Отзиви и бележки

Радостта на масонитъ

Революционеритъ въ Испания, по заповѣдъ на своитѣ патрони — болшевикитѣ — комунисти, изгориха нѣколко църкви и манастири, отдѣлиха църквата отъ държавата, отнеха на църквата всичкитѣ ѝ имоти, изгониха езуититѣ и имъ конфискуваха имотитѣ. Сега сж въ процѣсъ. Оказа се, че имотитѣ не сж тѣхни, а на Папата, който съумѣ да защити интереситѣ си. Въ това време на на гонения, убийства и преследване на църквата и духовенството, франкмасонитѣ се организирватъ необезпокоявани отъ никого, затвърдяватъ своитѣ позиции, на пукъ на християнството, за което нѣма мѣсто подъ испанското небе. Доказателство, че е така:

До 1922 год. въ цѣлата Испания имало 33 масонски ложи; въ 1927 год. станали 85 масонски ложи; въ 1931 год. има 106 масонски ложи. Масонската преса пише: „Революцията е въ наши рѣце, тя е наше притежание“. Самия председател на Каталония г. Масиа, е членъ отъ братята съ 3 точки, това го пише тѣхния вестникъ „El Matí“, който излиза въ Барселона: „Международната революция, утре трѣбва да бжде дѣло на франкмасонитѣ“ (Bul. Masonle).

Християнството е преследвано, поставено вънъ отъ законитѣ — а масонитѣ се организиратъ и протектиратъ отъ испанскитѣ революционери. Има ли още наивни българи да вѣрватъ, че масонството е християнско — благотворително и пр. ... дружество? Редакцията ще изнесе още много факти, отъ които ще се види, каква е тая тайна организация, която ужъ ратува за благо на народа, а пъкъ се крие и работи само между висшата управляюща класа у насъ и на всѣкжде. Масонитѣ сж най-големитѣ врагове на християнството — изгонени сж отъ Италия, Унгария и др. като опасни за държавата. Липсатата на здрава организация и съзнание между християнитѣ, радва масонитѣ въ Испания, у насъ и на всѣкжде. Нека ги изобличимъ и се защитимъ.

Силата на православието

Презъ време на великата обща европейска война католичкия свещеникъ, калугерина бенедектинецъ L. Gollet, се запозналъ съ православнитѣ свещеници. Това му дало възможността да се запознае съ нашия култъ и съ православието, не тѣй обаче както го предаватъ католицитѣ а най-вече сектантитѣ. Следъ свършването на войната, приема православието. Днесъ има вече православна църква средъ Парижъ въ която служи той, и то само на французи — православни. Не отдавна въ Лондонъ била отслужена православна литургия на английски езикъ. Направила е силно впечатление на богомолцитѣ — англичани, които се изказватъ твърде ласкаво чрезъ вестницитѣ си. Това става въ време когато нѣкои наши православни българи напушатъ праотеческата си вѣра и се влачатъ изъ разни салончета подиръ разни „проповѣдници“ адвентисти, теософи, бабтисти и пр.

Скрѣбно и тъжно!

Църковни врагове

Тѣхъ не търсете само въ отявлениѣ безвѣрни лагери на отрицание-то и рушението, които доказаха на дѣло, че могатъ да хвърлятъ въ въздуха великолепно катедрали, за да постигнатъ адскитѣ си намѣрения, и които избиватъ всички мирни граждани, които не мислятъ като тѣхъ. Търсете ги и другаде.

Много сж факторитѣ у насъ, които лукаво и незабелѣзано работятъ противъ църквата, които съзнателно и несъзнателно се трудятъ да я обезлюдятъ и да турятъ ключъ на нейната врата.

Защо въ Недѣленъ день храмоветѣ сж празни? Гдѣ прекарватъ Християнитѣ презъ това време?

Защото току до църквата се е разгнналъ недѣлния пазаръ, гдето сж се стекли селяни и граждани, и гдето шумно продаватъ и купуватъ. Пазаря почва отъ тъмни зори и продължава до следъ обѣдъ. Въмѣсто да се запжтимъ къмъ църква грабваме торбата или кошницата и тичаме да правимъ покупки. *Недѣлния пазаръ е врагъ на Църквата.*

Мнозина отъ християнитѣ въ Недѣля стоятъ до обѣдъ, защото сж се завърнали къмъ зори отъ балове, кина вечеринки и пр.

Когато църковнитѣ камбани ги зоватъ на молитва, тѣ току що сж се унесли въ сладъкъ сънъ. *Всички забави, театри и събрания въ Свѣдѣта срещу Недѣля сж врагове на църквата.*

Недѣля сутринта всички политически партии си насрочватъ заседанията, сказкитѣ и пр. ... Много християни изоставятъ църковнитѣ служби и предпочитатъ да отидатъ на казанитѣ събрания. Съ рискъ да ни нарекатъ фанатици и назадничащи — ние ще кажемъ, че това е езическо, да се не държи смѣтка за духа на Недѣлния день. Всички Недѣлни политическа събрания сж врагове църковни.

Изпълнителната властъ е длъжна зорко да бди за ненарушимостта на недѣлната почивка, и за отстранение на всички инициативи, които пресичатъ пѣтя на богомолцитѣ за църквата.

Защо нашитѣ министри и политически водачи избиратъ Недѣлята и то сутринта за своитѣ агитационни събрания? Тѣ ако не идватъ на свѣтитѣ служби, защо отклоняватъ народа? Щомъ тѣ не слушатъ гласа на църквата, ние ще се опълчимъ противъ тѣхъ.

Тѣ неусетно, може би и несъзнателно работятъ за провала на църквата. А тежко на оня народъ у когото църквата е обезсилена и влиянието и за положително добро неутрализирано.

Всички добри българи и Християни сж длъжни да се противопоставятъ на враговетѣ на българската църква.

Братствени

Окръжно

Настоятелството на епархийското свещеническо братство умолява Всеблаготворителнитѣ председатели на околийскитѣ свещенически братства най-късно до 5 юлий т. г. да изпратятъ годишнитѣ си отчети за дейността на братствата презъ изтичащата братствена година, съдържащи следующитѣ сведения: 1) Числото на братчицитѣ членуващи въ околийското братство: на служба и пенсионери; 2) Възраст на братчицитѣ отъ 20—25 год. отъ 25 до 30, отъ 30—35, отъ 35 до 40 и пр.; 3) Образование на братчицитѣ: висше, сръдно богословско, сръдно, гимназиално или педагогическо, прогимназиално и първоначално; 4) Дейността на братството презъ годината: колко заседания е имало настоятелството, колко събрания е имало братството, колко реферата сж държани, колко сказки и колко беседи и на какви теми; 5) Какво е материалното състояние на братството: приходъ разходъ; има ли собствени имоти и какви. 6) Колко православни християнски братства и ученически християнски дружества има въ духовната околия; 7) Колко свещеници взематъ участие въ тѣхъ като председатели и ръководители; 8) Колко свещеници работятъ въ: народни читалища, кооперации, Д-во Червенъ кръстъ, въздържателни Д-ва и благотворителни Д-ва и пр.; 9) Колко книги, списания и вестници съ религиозно-нравствено съдържание се издаватъ отъ братството и отдѣлни свещеници, членове на братството; 10) Има ли братствена библиотека и колко книги има.

Тѣзи отчети ни сж необходими за да може настоятелството да изготви съ годишния отчетъ за годишния епархийски съборъ.

Настоятелството на епархийското братство поканва благотворителнитѣ

касиери на околийскитѣ братства най-късно до 5 юлий т. г. да се отчетатъ, като внесатъ членския вносъ за епархийското братство и половината отъ отстъпката за календарчетата.

Съобщаваме на благотворителнитѣ братчици, които ще посетятъ пастирско-богословскитѣ курсове въ София, че въ Св. Митрополия сж получени удостоверения за пътуване по Б. Д. Ж. до София съ 50% намаление, което важи отъ 19 до 21 того и отъ 1 до 5 юлий включително — за връщане.

Варненското околийско свещеническо братство на 23 и 24 того ще има редовното годишно събрание при следния дневенъ редъ:

1. Отслужване Божествена литургия въ Свѣдѣната църква отъ свещ. Никола Добревъ;
2. Проповѣдъ отъ свещеникъ Янко Ормановъ;
3. Разискване върху службата и проповѣдта.
4. Рефератъ отъ протоиерей Петъръ Икономовъ на тема: „За гражданския бракъ“ и разисквания по него.
5. Отчетъ на секретаря за дѣйността на братството презъ изтеклата година.
6. Докладъ на братствения касиеръ за състоянието на касата, смѣтитѣ и архивата на братството.
7. Освобождаване отъ отговорност на настоятелството по докладъ на контролната комисия.
8. Изборъ на ново настоятелство и контролна комисия.
9. Изборъ на делегати за годишното епархийско събрание.
10. Разни съ опредѣлени точки.

ХРОНИКА

На 5 того при тържествена обстановка се освети и откри Варненския градски театъръ, който ще бжде клонъ отъ Софийския народенъ театъръ и издръжката му ще бжде поета отъ държавата.

Безъ да отричаме значението на театъра, като културенъ и просвѣтителъ институтъ, не можемъ да не отбелѣжимъ съ прискрѣбие, че държавата, окръга и общинитѣ малко грижи полагатъ за издигане на божествени храмове въ села и градове. Така не е въ културнитѣ държави и общества.

На 9 того — св. Възнесение, стана освещаването на кокетната новопостроена църква въ с. Пчеларово, Провадийска околия, отъ Негово Преосвещенство св. Великий Епископъ г. Андрея. Бѣха се стекли богомолци отъ цѣлия камчийски край. Тържеството бѣ мило и величествено. Радостъ и гордостъ се четеше по лицата на Пчеларовскитѣ християни, че тѣ първи отъ камчийския край се сдобиха съ красивъ Божи храмъ, където ще иматъ възможностъ да отдаватъ хвала на Бога за всичко добро що имъ дава и утѣха и подкрепа при трудноститѣ на днешния мжеченъ животъ. Хвала и честъ на Пчеларовци. Богъ ще ги крепи и тѣ ще преуспѣватъ.

Особенъ дѣлъ за постройката на цървата има Благотворителния енорийски свещеникъ Теохари Желѣзковъ, който при освещаването на храма преживѣ триумфа на своята дейностъ. Редакцията го поздравява и му пожелава леки старини.

Настоятелството на епархийското свещеническо братство опредѣли годишното епархийско събрание да се състои на 14 и 15 юлий т. г. Дневния редъ ще се съобщи на околийскитѣ свещенически братства.

Станали сж годишни свещенически събрания въ Провадия и Ески Джумая. За делегати отъ Провадийската околия сж избрани — протоиерей Мих. Апостоловъ, свещеникъ Иванъ Ивановъ и свещеникъ Иванъ Денчевъ Колевъ, а отъ Ески Джумайската — свещеникъ Петъръ Юрдановъ и свещеникъ Миронъ Райчевъ.

Съгласно последното решение на св. Синодъ, ходатайствата за встъпване въ бракъ на момци, ненавършили пълни 16 години, ще се оставятъ безъ послѣствие. Занапредъ Синодъ ще приема мотивирани ходатайства за разрешаване бракъ на малолѣтство само на такива момци и девизи, когато това се налага отъ важни и изключителни причини.

Редакционни

Първиятъ брой отъ вестника изпращаме на всички благотворителни енорийски свещеници, които не сж отговорили на окръжното ни, въ връзка отъ по 10 екз., а на оние, които сж изявиали желание да имъ се изпращатъ по-вече отъ 10 екз., споредъ числото на абонатитѣ имъ. Редакцията апелира къмъ благотворителнитѣ свещеници да употребятъ максимумъ усилия за най-широкото разпространение на вестника между християнитѣ и да побързатъ съ изпращането на абонамента, за да се подсигури редовното му излизане.

Редакцията моли всички свещеници, които желаятъ да взематъ участие въ списването на вестника, да изпращатъ статиитѣ си най-късно седмица преди излизането на следващия брой. Всички статии, написани въ духа и задачитѣ, които сме си поставили, ще бждатъ отпечатвани следъ одобрението имъ отъ редакционния комитетъ. Статиитѣ трѣбва да бждатъ написани съ маститъ, четливо и винаги на една страницъ готови за печатъ. Тѣ трѣбва да носятъ винаги подписа на автора имъ.

На четвъртата страница въ всѣхъ брой ще има отдѣлъ „наша поща“ въ който ще се публикува нашитѣ отговори до сътрудницитѣ, а сж ще се правятъ съобщения за полеченитѣ суми за абонаментъ, като посочва № на квитанцията. Отдѣлъ за квитанции нѣма да се изпращатъ.

КНИЖНИНА

Отъ книжния складъ на Св. Синодъ могатъ да се доставятъ следнитѣ книги:

1. Християнство и патриотизъмъ 2 л.
2. Живѣлъ ли е Христосъ? 2 л.
3. Библията Слово Божи ли е? 2 л.
4. За второто приветствие на Христа 3 л.
5. За духовната природа на човѣшката душа 2 л.
6. Безбожието и съвестта 2 л.
7. Вѣра и невѣрие въ Бога 3 л.
8. Естествената наука и християнство 250 л.
9. Има ли задгробенъ животъ? 250 л.
10. Нашето време и вѣрата 2 л.
11. Опититѣ на Римъ да подчини Бодчини Българската Църква при Бориса и Калояна 250 л.
12. Семейството и религията 2 л.
13. Сжщина на религията 2 л.
14. Религията въ училището 2 л.
15. Спасителенъ пѣтъ 3 л.

Св. Варненска и Преславска Митрополия, като съобщава на свещеницитѣ горния списъкъ (съ окръжния № 4603 отъ 6. VI. т. г.), поканва да се снабдятъ съ тия книги, защото сж достъпни за християнитѣ, ценни и изложение. Съ тая брошура литература свещеницитѣ ще могатъ да се противопоставятъ на литературата, издавана отъ сектантски безбожници, които сж наводни книжния пазаръ и широко сж разпространили своята литература въ средъ народнитѣ маси. Вѣра, че енорийскитѣ свещеници сж силата на печатната брошура, като средство за успешна просвета на дейността и ще пласиратъ енорийскитѣ синоднитѣ издания, които се избрахъ по-горе.